

Vystoupá po dřevěném žebříku a několika mrštnými kroky se vytratí do noci.

A já zatajím dech. Plameny našich pochodní vrhají na zubaté kamenné stěny zlověstné stíny a na kožené boty se nám lepí místní břečka. Ráda bych sice řekla, že je to poprvé, co se brodím stokami, ale za ty roky, co jsem žila na ulici a sloužila Korsakovově zločinecké organizaci, už jsem se ocitla na spoustě míst, nad kterými by člověk obvykle ohrnoval nos. Ten puch se za námi potáhne ještě dlouho potom, co odsud vylezeme. Ale později se zas budeme moct umýt i převléct. Hygiena teď nepatří k našim hlavním prioritám.

Někde před námi je slyšet hučení vody a lámání vln. „Kam až tohle vede?“ zeptám se.

„K vlnolamu.“ Elisaf veškerou svou pozornost upírá k východu nad našimi hlavami. „Proti možným útočníkům tam je mříž vyztužená mert-hou. Tu rozbije leda přímý zásah z kanónu nebo nějaký hodně mocný vzývač.“ Jednu ruku má přiloženou na jílci dýky s blyštivým ostrím z merthy, co má připásanou na boku. Ráda bych si myslela, že se nemám čeho obávat, jenže teď už není jisté nic, když moje tajemství prasklo.

Bliží se chvíle, kdy všechny ty noci strávené v posteli se Zanderem a všechny vzájemné sliby přestanou cokoliv znamenat? Kdy vyhnáný král upřednostní své království a korunu před vlastním srdcem a uzná, že všezývačka – které navíc v žilách koluje jed – pro Islor představuje až příliš velké riziko?

Poznám to na těch jeho nádherných, kaštanově hnědých očích, až k tomu rozhodnutí dospěje?

Při představě, že se ze mě a Zandera zase stanou nepřátelé, se mi sevře hrud. Jenže taky tuhle starost budu muset odložit na jindy.

Na jindy vlastně odložím *veškeré* starosti kromě té nejnaléhavější – mám vůbec nějakou šanci, že odsud vyvážnu živá?

S každou další vteřinou, kdy se Zander neozývá, ve mně narůstá pocit hrůzy.

„Tohle všechno pro vás musí být nesmírně matoucí,“ promluví Gesine. „Hned od chvíle, kdy jste tu procitla.“

„Myslela jsem si, že mi přeskočilo,“ připustím. Stejně jako předtím tátovi. Ale teď už vím, že i s ním to bylo jinak.

Donese se k nám pískot.

„Lezte.“ Pobídne mě Elisaf a v jeho hlase i přes seacadorský přízvuk zaznamenám naléhavý tón.

Nezaváhám už ani vteřinu a po žebříku vyšplhám, nejde mi to však tak obratně jako Zanderovi a příčky pod mojí váhou skřípou. Zatnu zuby, když se mi do dlaně zabodne tříška, a vystoupám do černočerné tmy.

„Já ti pomůžu.“ Dolehne k mému uchu Zanderův šepot.

Zatím nic nevidím, ovšem jeho noční vidění je výrazně lepší, a já jeho ruku s otevřenou dlaní vycítím jen pár centimetrů od té své.

Tady se naše cesty rozcházejí, Romerie Wattsová z New York City.

Přesvědčení, se kterým ta slova předtím pronášel, přehlušilo všechno ostatní. Zander mě chce opustit. Armáda vedená jeho proradným bratrem už staví hranici, na které by mě mohli upálit, všichni nesmrtelní v Isloru mě chtějí vidět mrtvou kvůli tomu jedu, co mi koluje v žilách, a jestli se v Mordainu dozví, že jsem všezývačka, budu mít za patami taky jejich nejmocnější čaroděje.

Zander *konečně* zjistil, že do jeho světa nezapadám, a teď hledá záminku, proč mě nechat napospas osudu.

Jeho nabídnutou ruku ignoruju, vyzkouším, jestli je podlaha dost bytelná, a slezu z žebříku. Tunel nás měl dovést až k Chudobinci, ale cítím, že jsem ze všech stran obklopená zdmi. Ruce si přitisknu k tělu a modlím se, abych si na tmou rychle zvykla.

Zander si jen rezignovaně povzdechne. „Zlobíš se na mě.“

Jeho elfí schopnost poznat mou náladu z tepu srdce – zaznamenat sebemenší náznak strachu, vzrušení nebo pocitu viny – se právě poprvé zmýlila. Já se nezlobím. Cítím se *dotčená*. Kdybych se nad tím víc zamyslela, ta bolest by mě dost možná celou pozřela. Od odpovědi mě naštěstí